

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI RADNI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj: Pr-1855/2025-30

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski radni sud u Zagrebu, po sutkinji Lidiji Repar Habulinec, u pravnoj stvari tužiteljice Ivane Svirčić iz Zagreba, Ulica Vatroslava Jagića 15, OIB: 18764537389, koju zastupa punomoćnica Margita Plažanin, odvjetnica u Zagrebu, protiv tuženika KLINIČKE BOLNICE SVETI DUH, Zagreb, Sveti Duh 64, OIB: 65119154523, kojeg zastupa zaposlenica Maja Knezović, prema generalnoj punomoći Su-165/2026, radi isplate, nakon glavne i javne rasprave zaključene dana 7. listopada 2026., u prisutnosti zamjenika punomoćnika tužitelja Gorana Jedlička, odvjetnika i punomoćnice tuženika Maje Knezović, zaposlenice tuženika, dana 30. listopada 2026.

p r e s u d i o j e

I. Nalaže se tuženiku KLINIČKA BOLNICA SVETI DUH, Zagreb, Sveti Duh 64, OIB: 65119154523, da tužiteljici Ivani Svirčić iz Zagreba, Ulica Vatroslava Jagića 15, OIB: 18764537389, isplati iznos od 4.397,04 eura bruto, sa zakonskom zateznom kamatom, izuzev zakonskih zateznih kamata na iznos poreza na dohodak i prireza poreza na dohodak, tekućim:

- na iznos od 87,57 eura od 15.12.2020. do isplate,
- na iznos od 65,67 eura od 15.01.2021. do isplate,
- na iznos od 80,92 eura od 15.02.2021. do isplate,
- na iznos od 95,14 eura od 15.03.2021. do isplate,
- na iznos od 91,01 eura od 15.04.2021. do isplate,
- na iznos od 91,95 eura od 15.05.2021. do isplate,
- na iznos od 89,98 eura od 15.06.2021. do isplate,
- na iznos od 68,77 eura od 15.07.2021. do isplate,
- na iznos od 93,10 eura od 15.08.2021. do isplate,
- na iznos od 85,20 eura od 15.09.2021. do isplate,
- na iznos od 87,40 eura od 15.10.2021. do isplate,
- na iznos od 90,32 eura od 15.11.2021. do isplate,
- na iznos od 37,74 eura od 15.12.2021. do isplate,
- na iznos od 0,01 eura od 15.01.2022. do isplate,
- na iznos od 53,66 eura od 15.04.2022. do isplate,
- na iznos od 82,56 eura od 15.05.2022. do isplate,
- na iznos od 106,36 eura od 15.06.2022. do isplate,
- na iznos od 94,68 eura od 15.07.2022. do isplate,
- na iznos od 104,62 eura od 15.08.2022. do isplate,

- na iznos od 101,01 eura od 15.09.2022. do isplate,
- na iznos od 82,23 eura od 15.10.2022. do isplate,
- na iznos od 83,83 eura od 15.11.2022. do isplate,
- na iznos od 94,42 eura od 15.12.2022. do isplate,
- na iznos od 91,40 eura od 15.01.2023. do isplate,
- na iznos od 72,06 eura od 15.02.2023. do isplate,
- na iznos od 88,94 eura od 15.03.2023. do isplate,
- na iznos od 89,95 eura od 15.04.2023. do isplate,
- na iznos od 48,99 eura od 15.05.2023. do isplate,
- na iznos od 84,16 eura od 15.06.2023. do isplate,
- na iznos od 98,05 eura od 15.07.2023. do isplate,
- na iznos od 114,38 eura od 15.08.2023. do isplate,
- na iznos od 97,21 eura od 15.09.2023. do isplate,
- na iznos od 108,13 eura od 15.10.2023. do isplate,
- na iznos od 117,38 eura od 15.11.2023. do isplate,
- na iznos od 114,87 eura od 15.12.2023. do isplate,
- na iznos od 104,64 eura od 15.01.2024. do isplate,
- na iznos od 119,80 eura od 15.02.2024. do isplate,
- na iznos od 114,80 eura od 15.03.2024. do isplate,
- na iznos od 189,41 eura od 15.04.2024. do isplate,
- na iznos od 159,14 eura od 15.05.2024. do isplate,
- na iznos od 188,38 eura od 15.06.2024. do isplate,
- na iznos od 207,21 eura od 15.07.2024. do isplate,
- na iznos od 185,53 eura od 15.08.2024. do isplate,
- na iznos od 134,46 eura od 15.09.2024. do isplate,

po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena do 31. prosinca 2022., a od 1. siječnja 2023. do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna, u roku od 15 dana.

II. Nalaže se tuženiku KLINIČKA BOLNICA SVETI DUH, Zagreb, Sveti Duh 64, OIB: 65119154523, naknaditi tužiteljici Ivani Svirčić, iz Zagreba, Ulica Vatroslava Jagića 15, OIB: 18764537389, trošak parničnog postupka u iznosu od 1.675,00 eura, sa zateznim kamatama tekućim od 30.10.2026. pa do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužiteljica u tužbi navodi da je zaposlena kod tuženika na radnom mjestu medicinske sestre. U razdoblju od 1. studenog 2020. do 1. rujna 2024 g. tužiteljica je obavljala poslove u ustrojstvenim jedinicama koje pružaju zdravstvenu skrb pacijentima oboljelima od bolesti COVID-19, a sve prema rasporedu poslodavca odnosno tuženika. U točki I. Odluke o posebnoj nagradi radnicima u sustavu

zdravstva koji obavljaju poslove vezane za poslove vezane za pružanje zdravstvene skrbi pacijentima oboljelima od bolesti COVID-19, određeno je da se radnicima u sustavu zdravstva koji obavljaju poslove vezane za pružanje zdravstvene skrbi pacijentima oboljelima od bolesti COVID-19 utvrđuje posebna nagrada. Posebna nagrada utvrđuje se u iznosu od 10% od osnovne plaće radnika a isplaćuje se uz plaću radnika što je razvidno iz članka I. predmetne Odluke stavak 1. i 2. Tuženik navedenu posebnu nagradu za razdoblje od 1. studenog 2020. godine do 1. rujna 2024. nije tužiteljici isplaćivao, te isto tužiteljica potražuje da joj tuženik isplati. Rad tužiteljice je organiziran u raznim oblicima rada (smjene, turnusi i ostalo), te istoj pripada za rad u turnusu dodatak od 5% na osnovnu plaću uvećanu za radni staž, a što tuženik nije isplaćivao od 1. ožujka 2024. Tužiteljica potražuje dodatak od 5% za rad u turnusu, a sve sukladno članku 23. st. 1. toč. 4 Zakona o plaćama u državnoj službi i javnim službama i Tumačenju br. 90/25 od 7. ožujka 2025. koje je donijelo Zajedničko povjerenstvo za tumačenje Temelnog kolektivnog ugovora za zaposlenike u javnim službama od 1. ožujka 2024. Obzirom da je tuženik pogrešno obračunavao i isplaćivao plaće tužiteljici po gore navedenim osnovama, posljedično je pogrešno i isplaćivao plaću odnosno naknadu plaće za vrijeme korištenja godišnjeg odmora. Odredbom članka 34. st.1. KU 29/18, 35/19, 78/19, propisano je „Za vrijeme korištenja godišnjeg odmora radniku se isplaćuje naknada plaće u visini kao da je radio u redovnom radnom vremenu.“, a u st. 2. istog članka propisano je „Radniku čija je narav posla takva da mora raditi prekovremeno ili noću ili nedjeljom, odnosno zakonom predviđenim neradnim danom, koji dežura ili je pripravan, pripada pravo na naknadu plaće za godišnji odmor u visini njegove prosječne mjesečne plaće u prethodna tri mjeseca, ako je to za njega povoljnije.“. (u KU 29/18 i KU 143/13, potonja odredba sadržana je u čl. 36.) U čl.13. Dodatka II. KU 92/19, propisano je „Članka 34. mijenja se i glasi: „Za vrijeme korištenja godišnjeg odmora radniku se isplaćuje naknada plaće u visini kao da je radio u redovnom radnom vremenu odnosno u visini njegove prosječne mjesečne plaće u prethodna tri mjeseca (uračunavajući sva primanja u novcu i naravi koja predstavljaju naknadu za rad), ako je to povoljnije za radnika.“ Sukladno čl. 9. st. 3. Zakona o radu NN 93/14, 127/17, 98/19, propisano je: „Ako je neko pravo iz radnog odnosa različito uređeno ugovorom o radu, pravilnikom o radu, sporazumom sklopljenim između radničkog vijeća i poslodavca, kolektivnim ugovorom ili zakonom, primjenjuje se za radnika najpovoljnije pravo, ako ovim ili drugim zakonom nije drukčije određeno.“, tuženik je bio u obvezi postupiti u skladu s narečenim odredbama i na taj način, primjenom povoljnijeg prava, pravilno obračunati plaću tužiteljici te isplatiti iznos predmetnog potraživanja tužiteljici.

2. Stoga konačno preciziranim tužbenom zahtjevom kao u podnesku od 23. rujna 2026. potražuje od tuženika isplatu ukupnog iznosa od 4.397,04 eura bruto, sa zakonskim zateznim kamatama od dospijeca svakog pojedinog iznosa do ispate, uz naknadu parničnog troška s kamatama od presuđenja do isplate.

3. Tuženik u odgovoru na tužbu osporava tužbu i tužbeni zahtjev u cijelosti. Tuženik ističe kako je sporno pitanje pravne prirode, pripada li radnicima u sustavu zdravstva COVID dodatak za sve odrađene sate (kako tvrdi tužitelj) ili samo za one odrađene sata za koje su radnici bili u doticaju s COVID pacijentima (kako tvrdi tuženik). Tuženik je COVID dodatak isplaćivao temeljem Odluke Vlade RH o posebnoj nagradi radnicima u sustavu zdravstva koji obavljaju poslove vezano uz pružanje zdravstvene skrbi pacijentima oboljelim od bolesti COVID-19 od 7.12.2022. (NN 136/20) te

temeljem mišljenja/ upute Ministarstva zdravstva od 21.12.2020., KLASA: 011-02/20-0-01/701 i Ur. brojem: 534-01/8-20-01 te mišljenju Ministarstva zdravstva od dana 26.8.2024., KLASA: 034-07/24-01/26, URBROJ: 534-07-1-2/6-24-04, iz kojeg je razvidno da je pogrešno tumačenje da pravo na posebnu nagradu pripada svim radnicima (i zdravstvenim i nezdravstvenim) i to u punoj satnici za poslove koje su obavljali u redovnom radnom vremenu kao i na COVID odjelima, budući da su svi radnici doprinijeli pružanju skrbi pacijentima, oboljelim i suspektnima na bolest prouzrokovanu virusom te su pritom bili izloženi djelovanju virusa, jer je sukladno točki II. Odluke Vlade RH od 7.12.2020. (NN 136/20) razvidno da se posebna nagrada isplaćuje samo onom radniku za sate rada koje je sukladno rasporedu poslodavca proveo na obavljanju poslova u ustrojstvenim jedinicama/ djelatnostima koje pružaju skrb oboljelim od bolesti COVID-19. Također, tuženik ističe kako je dana 24.8.2024. stupila na snagu Odluka o stavljanju izvan snage Odluke o posebnoj nagradi za obavljanje poslova pružanja skrbi pacijenata oboljelim od bolesti COVID-19 (NN 99/24), stoga nije jasno uporište tužitelja da traži isplaćivanje naknade čak i za 2025. godinu. Također, prestanak epidemije proglašen je Odlukom Predsjednika Vlade RH (NN 51/23) od dana 12.5.2023. U tužbi se navodi kako je tužitelj zaposlen kod tuženika na radnom mjestu medicinske sestre te kako je u razdoblju od 1. studenog 2020. do 1. rujna 2024. obavljao poslove u ustrojstvenim jedinicama koje pružaju zdravstvenu skrb pacijentima oboljelim od bolesti COVID-19 prema rasporedu tuženika te navodi kako ima pravo na posebnu nagradu u iznosu od 10% od osnovne plaće tužitelja, a sukladno točki I. Odluke Vlade RH od 07. prosinca 2020. (NN 136/2020). Nadalje, tužitelj navodi kako je njegov rad organiziran u raznim oblicima rada (smjene, turnusi i ostalo) te ističe kako mu za rad u turnusu pripada dodatak od 5% na osnovnu plaću uvećanu za radni staž, a sukladno odredbama čl. 23. Zakona o plaćama u državnoj službi i javnim službama i Tumačenju br. 90/25 od 07. ožujka 2025. godine, koje je donijelo Zajedničko povjerenstvo za tumačenje Temelnog kolektivnog ugovora za zaposlenike u javnim službama od 01. ožujka 2024. godine. U odnosu na navode iz tužbe, tuženik ističe kako su svi neosnovani, te upravo suprotno, iz dostavljenih obračunskih isprava za isplatu plaće i naknade plaće proizlazi kako je tuženik u cijelosti postupio u skladu s propisima i tužitelju isplatio sve naknade i dodatke uz osnovnu plaću na koje ima pravo. Također, ono što nije vidljivo iz tužbe jest da tužitelj pogrešno tumači relevantne propise. Tuženik se protivi dokaznim prijedlozima saslušanja tužitelja i svjedoka, jer je sporno pravno, a ne činjenično pitanje. Tuženik se protivi dokaznom prijedlogu provođenja financijskog vještačenja dok sud ne odluči o osnovanosti tužbenog zahtjeva, a sve zbog ekonomičnosti postupka. Također, u prilog tuženiku ide i presuda Županijskog suda u Velikoj Gorici, od dana 12. lipnja 2025., posl. broj GŽ R-31/2025, u kojoj je zauzet isti stav Županijskog suda da je ispravno postupanje sukladno odredbi toč. I. Odluke o posebnoj nagradi kojom je propisano da se radnicima u sustavu zdravstva koji obavljaju poslove vezane za pružanje zdravstvene skrbi pacijentima oboljelim od bolesti COVID-19, utvrđuje posebna nagrada u iznosu od 10% od osnovne plaće radnika i da se isplaćuje uz plaću radnika, a točkom II. da se ista isplaćuje radniku za vrijeme koje je sukladno rasporedu poslodavca, proveo na obavljanju poslova u ustrojstvenim jedinicama/ djelatnostima koje pružaju skrb oboljelim od bolesti

COVID-19. Tuženik ističe kako osporava osnov tužbenog zahtjeva tužitelja, koji se odnosi na navode da mu tuženik nije isplaćivao posebnu nagradu za razdoblje od 1. studenog 2020. godine do 01. rujna 2024. te na navode tužitelja kako mu tuženik nije isplaćivao dodatak za rad u turnusu od 1. ožujka 2024. godine nadalje. Iz navedenih platnih listi tužitelja razvidno je kako je tuženik tužitelju isplaćivao posebnu nagradu koja se odnosila na radnike u sustavu zdravstva koji su obavljali poslove vezane za pružanje zdravstvene skrbi pacijentima oboljelima od COVID-19 za one mjesece u kojima su obavljali navedene poslove, a sve sukladno odredbi čl. II. Odluke Vlade RH od 07. prosinca 2020. (NN 136/2020), dakle za mjesece u kojima je tužitelj radio s navedenim pacijentima, dok za preostali dio potraživanja ne postoji osnov. Ujedno, razvidno je kako je tuženik isplatio dodatak za rad u turnusima u cijelosti onim radnicima kojima je rad organiziran u raznim oblicima rada (smjene, turnusi i ostalo), dakle za mjesece u kojima je tužitelj radio u turnusima, dok za preostali dio potraživanja ne postoji osnov. Navedeni dodaci u platnim listama tužitelja prikazani su pod nazivom „posebna nagrada za rad s oboljelima od bolesti COVID-19“ ili „korekcija bruto plaće – dopuna zbog COVID-19“ te pod nazivom „dodatak za rad u turnusu.“ Tuženik ističe da iz platnih lista tužitelja za koje je predložena pribava, ne proizlazi da je tuženik propuštao isplaćivati navedenu posebnu nagradu vezanu za COVID-19 te dodatak za rad u turnusima, za one mjesece za koje je tuženik imao pravo dobiti isplatu navedenih dodataka. Slijedom svega navedenog, tužbeni zahtjev tužitelja u potpunosti je neosnovan kako po osnovi tako i po visini, stoga tuženik predlaže odbiti tužbeni zahtjev tužitelja u cijelosti, uz naknadu troškova postupka tuženiku. Tijekom postupka predlaže i prekid postupka do odluke Vrhovnog suda RH o istovjetnim pravnim stvarima

4. Tijekom dokaznog postupka izvršen je uvid u Odluku Vlade Republike Hrvatske od 7. prosinca 2020., Tumačenje Povjerenstva od 1.3.2024., sudsku praksu, obavijest od 26.8.2024., platne liste i evidencije rada, raspored rada, korektivne liste, saslušani su svjedoci Andrea Marušić i Vesna Šeb, te tužiteljica, proveden je dokaz financijskim vještačenjem po vještaku Centar za financijska vještačenja d.o.o. od 23. srpnja 2026., izvršen je uvid u odluke Vrhovnog suda Republike Hrvatske Rev-338/2026-2 od 14. travnja 2026., te Rev-727/2026. od 27. svibnja 2026., odnosno provedeni su svi dokazni prijedlozi stranaka.

5. Cijeneći rezultate dokaznog postupka, u smislu čl. 8 Zakona o parničnom postupku (Narodne novine broj 53/91, 91/92, 112/99, 117/03 i 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 23/08, 57/11, 148/11, 25/13 i 80/22 - dalje ZPP), sud je utvrdio da je tužbeni zahtjev tužiteljice osnovan, kao u izreci presude.

6. Predmet spora je zahtjev tužiteljice za isplatu posebne nagrade u visini 10% osnovne plaće, dalje: COVID dodatak, na temelju Odluke Vlade RH („Narodne novine“ broj 136/20) za razdoblje od 1.11.2020. do 1.9.2024., kao i razlike naknade plaće za godišnji odmor i dodatka za rad u turnusu.

7. Sporno je pripada li tužiteljici pravo na navedenu posebnu nagradu, odnosno na COVID dodatak temeljem Odluke Vlade RH tijekom rada kod tuženika od 1.11.2020.

do 1.9.2024., kao i pravo na razliku naknade plaće za godišnji odmor, te za rad u turnusu.

8. Neosnovan je prijedlog tuženika za prekidom postupka do odluke Vrhovnog suda Republike Hrvatske u istovjetnim sporovima, budući isto ne predstavlja opravdan razlog za prekid postupka u smislu čl. 212. i 213. Zakona o parničnom postupku.

9. Ovaj sud je u postupku utvrdio slijedeće odlučne činjenice:

- da je epidemija bolesti COVID-19 proglašena 11. ožujka 2020. Odlukom Ministarstva zdravstva, dok je prestanak epidemije proglašen Odlukom Predsjednika Vlade RH, koja je objavljena u Narodnim novinama broj 51/23 od 12. svibnja 2023.;

- da je Vlada Republike Hrvatske 7. prosinca 2020. donijela Odluku Vlade Republike Hrvatske o posebnoj nagradi radnicima u sustavu zdravstva, koji obavljaju poslove vezane za pružanje zdravstvene skrbi pacijentima oboljelima od bolesti COVID-19, koja je objavljena u Narodnim novinama broj 136/20 od 9. prosinca 2020., s tim da je odluka stupila na snagu prvog dana od dana objave, odnosno 10. prosinca 2020., te je stavljena izvan snage Odlukom Vlade od 22. kolovoza 2024., a koja je objavljena u Narodnim novinama broj 99/24 i stupila je na snagu 23. kolovoza 2024.,

- da je Ministarstvo zdravstva 21. prosinca 2020. svim zdravstvenim ustanovama dostavilo uputu iz koje proizlazi da će se u COP aplikaciji za potrebe evidentiranja rada zaposlenika koji pružaju skrb oboljelima od bolesti COVID -19 implementirati element 11064, posebna nagrada za rad s oboljelima, te da će se obračunavati u iznosu od 10% od osnovne plaće radnika, a prilikom unosa u aplikaciju potrebno je evidentirati broj sati te će se prema broju sati automatski izračunati iznos nagrade,

10. Odlukom Vlade Republike Hrvatske o posebnoj nagradi radnicima u sustavu zdravstva, koji obavljaju poslove vezane za pružanje zdravstvene skrbi pacijentima oboljelima od bolesti COVID-19 od 7. prosinca 2020. propisano je sljedeće:

- prema točki I. - radnicima u sustavu zdravstva koji obavljaju poslove vezane za pružanje zdravstvene skrbi pacijentima oboljelima od bolesti COVID-19, utvrđuje se posebna nagrada, te se ista utvrđuje u iznosu od 10 % od osnovne plaće radnika, a isplaćuje uz plaću radnika.

- prema točki II. - posebna nagrada iz točke I. ove Odluke isplaćuju se radniku za vrijeme koje je sukladno rasporedu poslodavca/ravnatelja doma zdravlja proveo na obavljanju poslova u ustrojstvenim jedinicama/djelatnostima koje pružaju skrb oboljelima od bolesti COVID-19.

11. Iz iskaza tužiteljice proizlazi:

- da je u utuženom razdoblju kod tuženika radila kao medicinska sestra,

- da su u razdoblju covida svi radili sve, te da su dolazili pacijenti koji su bili covid pozitivni,

- da su oni radili od 0-24, svaki dan su bili raspoređivani na druge odjele, te su po protokolu brinuli o covid pacijentima,
- da tuženik nije formirao neku posebnu jedinicu odnosno tim liječnika i sestara koji bi radili isključivo oboljelima od covida, znalo se događati da takvi pacijenti dolaze u bolnicu pa se kasnije otkrije da su pozitivni, oni bi bili smješteni na odjele i oni su o njima trebali brinuti,
- da su radili u smjenama i u turnusima, u različitim oblicama rada, ne sjeća se točno što joj je plaćeno,
- da su za vrijeme pandemije koristili zaštitnu opremu odnosno skafandere, zaštitne maske, rukavice za rad s covid pacijentima,
- da na nivou bolnice nije bio organiziran krizni stožer koji bi davao upute kako postupati s covid pacijentima, bila je glavna sestra koju su mogli pitati sve u vezi toga,
- da dok bi netko razvio simptome covida onda su one bile dužne zvati dežurnog liječnika koji bi onda dalje naložio testiranje odnosno postupanje koje su medicinske sestre radile po njegovom nalogu.,
- da ona kao medicinska sestra nije vodila evidenciju rada s covid pacijentima, to nije u njenoj nadležnosti, radili su po nalogu odnosno uputi nadređenih sve što je trebalo.

12. Iz iskaza svjedoka Andree Marušić proizlazi:

- da kod tuženika radi kao medicinska sestra, odnosno iste poslove kao i tužiteljica,
- da je u vrijeme epidemije covid -19 radila s covid pacijentima, svi su tada morali raditi sve nije bio formiran nikakav poseban tim liječnika i sestara koji bi radili isključivo s oboljelima od covida,
- da se znalo događati da bi netko došao da nije pozitivan na covid, a onda bi naknadno taj pacijent razvio simptome i obolio od covida, tako da su svi konstantno morali raditi s pozitivnom pacijentima.,
- da je u jednom periodu postojao odjel s covid pacijentima, no oni su svi neovisno o tome konstantno morali raditi s covid pacijentima jer se znalo dogoditi npr. da netko dođe od pacijenata na operaciju i da onda dobije covid, pa su onda morali konstantno raditi i s pacijentima koji nisu imali covid, od njih su morali ulaziti u izolaciju pacijentima koji su imali covid, tako da nije moglo biti striktno odvojeno pacijenti koji imaju covid i koji nemaju,
- da su oni stalno morali raditi sve i biti u doticaju s covid pacijentima,
- da je radila na odjelu urologije, a koristili su zaštitnu opremu, odnosno zaštitne mantile, maske, rukavice, kape,

- da njima nitko konkretno nije davao upute što točno i kako raditi s covid pacijentima, oni su znali kako moraju postupati, to su bile upute nadređenih,
- da su i ona i tužiteljica provodile testiranje covid pacijenata ali to je bilo po nalogu liječnika, nisu samoinicijativno vršile testiranje,
- da nisu ni ona ni tužiteljica vodile evidenciju rada s covid pacijentima,
 - da je evidencije vodila glavna sestra, no to zapravo nije bilo niti moguće za covid pacijente jer primjerice ako bi jonaradila 12 sati i onda bi druga medicinska sestra došla u noćnu, njoj pacijent ne bi imao simptome covida, a tada bi ih dobio, te medicinska sestra bi ga testirala i utvrdilo bi se da je covid pozitivan, pa se postavlja pitanje što je s ovih 12 sati što je s njim radila, a zapravo je bio covid pozitivan kad je ona s njim radila.

13. Iz iskaza svjedoka Vesne Šeb proizlazi:

- da kod tuženika radi kao medicinska sestra,
- da je u utuženom razdoblju radila s covid pacijentima, radili su svi sve, što je bilo potrebno po protokolu i smjernicama, svi su radili s covid pacijentima, nije bio formiran nekakav poseban tim liječnika i sestara koji bi radili isključivo s oboljelima od covida,
- da su morali raditi primjerice u smjeni i obavljati sve što je bilo potrebno za zbrinjavanje pacijenta od početka do kraja smjene, radili su i u turnusima,
- da ako bi ona radila u smjeni nije bilo moguće da razgraniči rad s covid pacijentima od onih koji nemaju covid, bila je dužna raditi i s jednima i s drugima,
- da su nosile zaštitnu opremu prilikom rada s covid pacijentima, to su zaštitne maske, rukavice, mantili,
- da na nivou tuženika nije postojao nekakav poseban krizni stožer koji bi davao upute za rad, da su one bile dužne postupati po nalogu neposredno nadređenih, bile su obučene za rad s infektivnim pacijentima tako da im za to nisu bile potrebne posebne upute, bile su dužne to raditi,
- da su nekada asistirale liječnicima, a nekada kada bi liječnik bio u sali onda bi isključivo po uputi liječnika vršile testiranje covid pacijenata i dostavljale mu nalaz,
- da nisu vodile evidenciju . rada s covid pacijentima jer to nije bilo u njihovoj nadležnosti, no kada bi nalaz za pacijenta koji bi razvio simptome dobili on je već bio infektivan i ranije, tako da su one konstanto bile izložene radu s covid pacijentima.

14. Iz nalaza sudskog vještaka proizlazi:

- da je prema podacima iz obračunskih lista plaće tužiteljice za sporno razdoblje, tužiteljici predmetna nagrada isplaćena samo za neke mjeseci u utuženom periodu, (primjerice za lipanj 2021. u iznosu od 179,56 eura, te studeni 2021. u iznosu od

374,09 eura), odnosno za period od studenoga 2020. do 23.8.2024. posebna nagrada isplaćena je za ukupno 14 mjeseci u iznosima koje je utvrdio vještak, dok za sve preostale mjesece tužiteljici uopće nije isplaćena bilo kakva naknada po tom osnovu.

15. Dakle, iz iskaza tužiteljice i saslušanih svjedoka, koje je sud prihvatio u cijelosti kao životne i uvjerljive, obzirom su u pogledu odlučnih činjenica isti u međusobnom suglasju, proizlazi da su u utuženom razdoblju kao medicinske sestre radile po nalogu nadređenih od strane tuženika, da su skrbile i o covid pacijentima jednako kao i o onima koji nisu bili covid pozitivni, te da kod tuženika nisu postojali takvi liječnici i medicinsko osoblje koji bi brinuli isključivo i samo o covid pozitivnim pacijentima, već su na odjelima bolnice bili smješteni takvi pacijenti kojima je trebalo pružati medicinsku skrb. Uz to, u situaciji kada se znalo događati da tužiteljica kao medicinska sestra, kao i ostale medicinske sestre, pruža skrb pacijentu smještenom u bolnici, a isti naknadno razvoje simptome, te se utvrdi da je on i ranije bio covid pozitivan, odnosno u vrijeme kada tužiteljica kao medicinska sestra to i nije mogla znati, očito je da je ista bila dužna skrbiti i o takvom pacijentu, te da takvo vrijeme koje je prethodno pružala skrb istom pacijentu i nije moglo biti navedeno u evidencijama tuženika, jer tada taj pacijent i nije vođen kao covid pozitivan pacijent. Nadalje, tuženik nije dostavio niti na bilo koji način dokazao tko je i kada, te kako, vodio evidencije o tome koliko tko od medicinskog osoblja skrbi o covid pozitivnim pacijentima, pri čemu iz iskaza svjedoka i tužiteljice jasno proizlazi da poseban tim liječnika i medicinskog osoblja koji bi skrbili isključivo i samo o covid pacijentima kod tuženika i nije postojao, već si svi radili sve, pa tako i bili dužni skrbiti o covid pacijentima, kao i o svi ostalim pacijentima kod tuženika. Dakle, očigledno je da je tužiteljica kao medicinska sestra, bila unutar tuženika rasporedom poslodavca određena na poslove da pruža skrb oboljelima od bolesti COVID-19 u utuženom razdoblju.

16. Prema tome, radilo se o rasporedu samog tuženika kao poslodavca da se covid pozitivni pacijenti smještaju upravo na odjele gdje je o njima bilo dužno skrbiti medicinsko osoblje, pa tako i tužiteljica. U konkretnom slučaju, ne radi se samo o situaciji da bi tužiteljica eventualno mogla potencijalno doći u kontakt s oboljelim osobama od bolesti COVID -19, već o situaciji gdje je tužiteljica bila dužna skrbiti upravo o covid pozitivnom pacijentu, obzirom je takvu skrb bila dužna pružati na odjelu tuženika, temeljem rasporeda rada. Takva je situacija bila u cijelom utuženom razdoblju, dok je tuženik bio dužan, sukladno dopisu Ministarstva zdravstva 21. prosinca 2020., u COP aplikaciji evidentirati rad zaposlenika koji pružaju skrb oboljelim od bolesti COVID -19, te prilikom unosa u aplikaciju evidentirati broj sati da se prema istom automatski izračuna iznos nagrade.

17. Međutim, iz iskaza tužiteljice i saslušanih svjedoka proizlazi da im nije poznato da bi postojala posebna evidencija koliko je tko točno vremena proveo sa covid pacijentima, pri čemu tuženik nije ni tvrdio niti dokazivao tko je, kada, te na koji način eventualno vodio takvu evidenciju radnih sati provedenih s covid pacijentima. Očigledno je da takva evidencija kod tuženika nije niti vođena u obliku koji bi

predstavljao stvarno odrađene sate rada isključivo s covid pacijentima, pri čemu, po stavu ovoga suda, kada se uzme u obzir iskaz tužiteljice i svjedoka Vesne Šeb i Andree Marušić, te opisani način rada s covid pacijentima u utuženom razdoblju, isto i nije moglo biti precizno evidentirano, kada je tužiteljica, sukladno rasporedu tuženika, u jednom danu pružala skrb i pacijentima koji nisu bili covid pozitivni, a i onima odjelu koji su bili covid pozitivni, što su jasno potvrdili i tužiteljica, kao i saslušani svjedoci.

18. Iz nalaza i mišljenja sudskog vještaka proizlazi da su pri izradi nalaza i mišljenja korištene evidencije o radnom vremenu te obračunske isprave za isplatu plaće (platne liste) za razdoblje od 1.3.2024. do 1.11.2025., te da su prilikom izračuna utvrđeni isplaćeni iznosi po osnovi posebne nagrade za rad s oboljelima od bolesti COVID-19, te očekivani iznos posebne nagrade za rad s oboljelima od bolesti COVID-19 u iznosu od 10% od osnovne plaće radnika za sve iskazane sate rada. Pritom je vještak naveo i da evidencije o radnom vremenu, koje je tuženik dostavio na zahtjev vještaka, ne sadrže datum sačinjavanja ni potpis radnika i ovlaštene osobe, a uvidom u platne liste nije razvidno da bi tuženik tužitelju u razdoblju od studenog 2020. godine nadalje obračunavao i isplaćivao posebnu nagradu za rad s oboljelima od bolesti COVID-19 za sve odrađene sate u razdoblju važenja Odluke o posebnoj nagradi radnicima u sustavu zdravstva koji obavljaju poslove vezane za pružanje zdravstvene skrbi pacijentima oboljelima od bolesti COVID-19.

19. Pritom je vještak, temeljem navedene dokumentacije, dao mišljenje pod pretpostavkom da sud zauzme stav da tužiteljici pripada pravo potraživanja, po osnovi posebne nagrade za rad s oboljelima od bolesti COVID-19 na sve odrađene sate, za razdoblje od 1.11.2020. do 23.8.2024., potraživanje po osnovi posebne nagrade za rad s oboljelima od COVID-19 iznosi 3.802,37 eura, dok manje obračunati iznos naknade plaće za vrijeme godišnjeg odmora i privremene nesposobnosti za rad iznosi 594,67 eura.

20. Stoga, kada se uzme u obzir i nalaz sudskog vještaka u kojem je isti utvrdio da je tuženik tužiteljici samo za neke od mjeseci utuženog perioda isplatio posebnu nagradu za rad s oboljelima od covida, te da iz dostavljene dokumentacije od strane tuženika nije vidljivo tko je i na koji način utvrdio upravo navedeni broj sati za koje bi tužiteljica ostvarila pravo na predmetu nagradu, i to za samo neke, odnosno za manji broj mjeseci utuženog razdoblja, dok s druge strane, iz iskaza tužiteljice i saslušanih svjedok jasno proizlazi da su cijeli utuženi period skrbili o covid pozitivnom pacijentima, te da nemaju saznanja da bi evidencija o tome od strane tuženika bila uopće vođena, niti tko bi istu i na koji način vodio (posebice kada se uzmu u obzir pacijenti o kojima je primjerice tužiteljica skrbila određeni broj sati i prije nego što im je testiranjem utvrđen covid), tada je očigledno da je evidencija tuženika očito iskazana proizvoljno, te ne predstavlja odraz stvarnog stanja odrađenih sati. Naime, tužiteljica je svakodnevno u utuženom razdoblju skrbila o covid pacijentima, i to prema rasporedu samog poslodavca, u okviru poslova koje je obavljala, pa joj stoga za navedeno i pripada posebna nagrada za cijeli period i odrađene sate rada, a kako je to utvrdio i sudski vještak u svom nalazu i mišljenju.

21. Stoga je sud utvrdio da je tužiteljica, sukladno Odluci Vlade Republike Hrvatske o posebnoj nagradi radnicima u sustavu zdravstva, koji obavljaju poslove vezane za pružanje zdravstvene skrbi pacijentima oboljelima od bolesti COVID-19 od 7. prosinca 2020., kao radnik u sustavu zdravstva obavljala poslove vezane za pružanje zdravstvene skrbi pacijentima oboljelima od bolesti COVID-19, i to u cijelom utuženom razdoblju, sukladno rasporedu poslodavca, gdje je skrbila o oboljelima od bolesti COVID-19, uslijed čega istoj pripada i pravo na posebnu nagradu u iznosu od 10 % od osnovne plaće radnika.

22. Nalazom i mišljenjem vještaka utvrđena je visina tužbenog zahtjeva, pri čemu je isti naveo i da tužiteljici ne pripada dodatak za rad u turnusu, obzirom joj je isti tuženik isplatio.

23. Na nalaz i mišljenje vještaka tužiteljica nije stavljala primjedbi, kao ni tuženik koji je jasno naveo da ne osporava matematički izračun vještaka, te da ne predlaže pozvati vještaka radi očitovanja.

24. Stoga je sud nalaz i mišljenje vještaka prihvatio kao stručan i objektivan, izrađen temeljem dokumentacije u spisu, pa je tužiteljici po tom osnovu dosuđen iznos od 3.802,37 eura bruto. Uz navedeno, tužiteljici pripada i razlika naknade plaće za godišnji odmor i bolovanje koja proizlazi iz uračunavanja iznosa neobračunate predmetne naknade, koja naknada iznosi 594,67 eura, a tužiteljici pripada temeljem čl.34. i 59.Kolektivnog ugovora za djelatnost zdravstva i zdravstvenog osiguranja.

25. U odnosu na navode tuženika da, unatoč svemu utvrđenom, tužiteljica ne bi imala pravo na predmetnu nagradu, jer da isto proizlazi iz odluke Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Rev 338/2026 - 2, valja reći da je u istoj odluci dan odgovor na pitanje priznaje li se pravo na posebnu nagradu temeljem Odluke o posebnoj nagradi radnicima u sustavu zdravstva koji obavljaju poslove vezane uz pružanje zdravstvene skrbi pacijentima oboljelim od bolesti COVID-19 samo radnicima koji su bili raspoređeni na poslove u ustrojstvenim jedinicama koje su pružale skrb oboljelima od bolesti COVID -19 ili svim zdravstvenim radnicima koji su potencijalno mogli doći u kontakt s oboljelima od COVID -19, iako nisu obavljali poslove u ustrojstvenim jedinicama koje su pružale skrb oboljelima od bolesti COVID-19, te da je o istom navedeno:

- da se posebna nagrada temeljem spomenute Odluke priznaje samo radnicima koji su bili raspoređeni na poslove u ustrojstvenim jedinicama koje su pružale skrb oboljelima od bolesti COVID-19,

- da tužiteljica u predmetu na koji se spomenuta odluka Vrhovnog suda Republike Hrvatske odnosi po redovitom tijeku stvari nije pružala skrb oboljelima od bolesti COVID-19, s obzirom da nije bila raspoređena na obavljanje poslova koji pružaju skrb oboljelima od COVID-19, već da se raznim mjerama pokušalo učiniti da djelatniku ambulanti pacijenti oboljeli od COVID-19 niti ne dođu,

- da se Uredbom Vlade nagradilo radnike u sustavu zdravstva koji su obavljali poslove vezane uz pružanje zdravstvene skrbi pacijentima oboljelima od COVID-19, i to za vrijeme kada su stvarno radili s pacijentima oboljelima od COVID-19, što tužiteljica u predmetnom postupku niti u jednom trenutku nije bila,

- da sama okolnost da je tužiteljica u predmetnom spisu bila zaposlena u sustavu zdravstva i što je možda u razdoblju epidemije došla u kontakt s oboljelim pacijentom, ne daje istoj pravo na uvećanje plaće predviđeno Uredbom.

26. Prema tome, iz navedene odluke Vrhovnog suda Republike Hrvatske ne proizlazi da tužiteljica u ovom predmetu ne bi imala pravo na posebnu nagradu, obzirom je ista kao radnik tuženika skrbila o covid pacijentima, bila je raspoređena na obavljanje poslova odnosno pružanje skrbi oboljelima od covida i to od strane poslodavca, odnosno tuženika, stvarno je radila s pacijentima oboljelima od covida, te ista ni u kom slučaju ne može spadati u kategoriju zdravstvenih radnika koja se spominje u predmetnoj odluci - koji bi možda u razdoblju epidemije došli u kontakt s oboljelim pacijentom, pa ne bi stoga imali pravo na posebnu nagradu predviđenu Uredbom.

27. Također, u odnosu na pitanje na koje je odgovoreno predmetnom odlukom Vrhovnog suda Republike Hrvatske - obračunava li se posebna nagrade temeljem premetne Odluke samo za vrijeme stvarno provedeno u pružanju zdravstvene skrbi pacijentima oboljelima od covida ili se ona obračunava za cijelo vrijeme važenja odluke, neovisno o tome je li u tom razdoblju radnik stvarno pružao zdravstvenu skrb oboljelima od covida i u kojem trajanju, valja reći da je na isto Vrhovni sud dao odgovor da se nagrada obračunava samo za vrijeme stvarno provedeno u pružanju zdravstvene skrbi pacijentima oboljelima od bolesti COVID-19.

28. Kako tužiteljica ne potražuje predmetnu nagradu za cijelo vrijeme važenja spomenute Odluke neovisno o tome je li ona u tom razdoblju stvarno pružala zdravstvenu skrb oboljelima od covida, već isto potražuje upravo temeljem činjenice da je u utuženom razdoblju i to svakodnevno stvarno i pružala zdravstvenu skrb oboljelima od covida, o čemu je jasno i uvjerljivo iskazivala pred sudom, isto kao i saslušani svjedoci u ovom postupku, to istoj utužena nagrada u svakom slučaju pripada, budući je kao radnik u sustavu zdravstva nedvojbeno obavljala poslove vezane uz pružanje zdravstvene skrbi pacijentima oboljelima od bolesti COVID-19, i to temeljem rasporeda tuženika kao poslodavca u utuženom razdoblju.

29. Uz navedeno, tužiteljici pripada i razlika naknade plaće za godišnji odmor i bolovanje koja proizlazi iz uračunavanja iznosa neobračunate predmetne naknade.

30. Stoga je tužbeni zahtjev tužiteljice za isplatom sveukupnog iznosa od 4.397,04 eura bruto valjalo usvojiti, kao u izreci presude, izuzev zateznih kamata na iznos poreza na dohodak i prireza porezu na dohodak sadržanih u dosuđenim bruto iznosima. Dosuđeni bruto iznos sastoji se od neto iznosa, te doprinosa, poreza na dohodak i prireza porezu na dohodak, a u smislu odredbe članka 15. stavak 3. Zakona o porezu na dohodak (NN 177/04, 73/08, 80/10, 114/11, 22/12, 144/12, 43/13, 120/13, 125/13, 148/13, 83/14 i 143/14), i članka 17. stavak 3. Pravilnika o

porezu na dohodak (NN 95/05, 96/06, 68/07, 146/08, 20/09, 146/09, 123/10, 137/11, 61/12, 79/13, 160/13 i 157/14) zatezne kamate koje se na zakašnjele isplate plaće isplaćuju po sudskoj presudi, ne smatraju se dohotkom i ne podliježu oporezivanju. Iz navedenog proizlazi da bruto iznosi koji su u konkretnom slučaju dosuđeni, te koji se isplaćuju po sudskoj presudi sve do trenutka isplate u odnosu na porez na dohodak i prirez porezu na dohodak nisu u potpunosti dospjeli na naplatu, odnosno u tom slučaju porez na dohodak i prirez porezu na dohodak dospijevaju na naplatu tek s isplatom same plaće (Gž R-624/14 od 16.04.2015., Gž R-376/15 od 02.06.2015., Gž R-440/15 od 24.02.2015., Gž R-508/14 od 14.04.2015.).

31. Odluka o zakonskoj zateznoj kamati temelji se na članku 29. stavak 1. ZOO-a.

32. Odluka o parničnom trošku temelji se na čl.154.st.1. ZPP-a, pa su tužitelju, sukladno odredbama Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (dalje:OT) priznati troškovi: sastava tužbe - 100 bodova (Tbr.7.1. OT), pristupa na ročišta 9.2.2026., 16.3.2026., 7.10.2026. - svako po 100 bodova (Tbr.9.1. OT), sastava podneska od 23.9.2026. - svaki po 100 bodova (Tbr.8.1. OT), ročište za objavu - 50 bodova (Tbr.9.3. OT), odnosno ukupno 550 bodova, što uz vrijednost boda od 2,00 eura iznosi 1.100,00 eura, uvećano za PDV, odnosno ukupno 1.375,00 eura. Tome treba pridodati trošak financijskog vještačenja u iznosu od 300,00 eura, obzirom je bio nužan za postupak, pa ukupni troškovi tužitelja iznose 1.675,00 eura.

33. Tužiteljici nije priznat trošak sastava troškovnika od 1.10.2026., obzirom je isti kao zaseban podnesak nije bio nužan, kao ni trošak sastava podneska od 24.6.2026., u smislu čl.155. ZPP-a.

34. Odluka o kamatama na parnični troška temelji se na čl.30.st.2. OZ-a.

35. Slijedom navedenog, odlučeno je kao u izreci presude.

U Zagrebu 30. listopada 2026.

Sutkinja
Lidija Repar Habulinec

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka ima pravo žalbe nadležnom županijskom sudu u roku od 15 dana od dana dostave presude. Žalba se podnosi pisano, putem ovog suda.

DNA:

1. Tužiteljici po punomoćniku
2. Tuženiku

Broj zapisa: **9-3088f-67885**

Kontrolni broj: **0b320-56a66-b9844**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski radni sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.

LIDIJA REPAR HABULINEC

Elektronički potpisano: 30.10.2026T08:05:29 (UTC:2026-10-30T07:05:29Z)

Provjera: <https://epotpis.rdd.hr/provjera>

Broj zapisa: 7993e194-1d7d-4291-814e-3eeaabbcf7b

Općinski radni sud u Zagrebu

